

[Ømann.]

at en sådan lægebygning er så specielt indrettet, at den fordrer en afskrivning i afskrivningslovens forstand. Det er åbenbart det, ligningsrådet har sagt, og det synes jeg hr. Stetter skulle respektere, når han fremsætter forslag her.

Jeg vil gerne spørge hr. Stetter: hvordan i alverden kan man logisk begrunde, at en enlig læge, der driver sin praksis fra lokaler, der er indrettet i hans villa, ikke skulle have lov til at afskrive på denne del af villaen? Det er jo konsekvensen af dette her. Hvordan skal man sagligt afgrænse det? Hvordan skal man afvise et sådant krav, hvis der først kommer en tilføjelse om lægehuse her i afskrivningsloven?

Kaj Hansen (DKP):

Jeg er enig med skatte- og afgiftsministeren i, at man ikke kan løse alle samfundsmæssige problemer over skattelovgivningen. Her er vi altså ved et forslag, som fra forslagsstillerens side reelt drejer sig om sociale, sundhedsmæssige problemer, og det vil man delvis løse over nogle afskrivningsregler. Så spørger hr. Stetter, om jeg har læst fremsættelsestalen, ja, det har jeg faktisk. Men jeg argumenterer jo ikke mod lægehuse. Jeg synes, det er en god foranstaltning, og jeg tror også, vi skal have flere. Man kunne også tænke sig, at samfundet stillede nogle lægehuse til rådighed, hvis lægerne ville lade sig offentligt ansætte. Men det, jeg spurgte hr. Stetter om, og som hr. Stetter tilsyneladende misforstod, skal jeg så gøre mere klart. Vi har i øjeblikket nogle lægehuse. Hvis man gennemfører disse afskrivningsregler, hvem kommer så den skattefidus, disse læger fik, til gode? Det synes jeg ikke vi har fået noget svar på.

Ordføreren for forslagsstillerne (Stetter) (KF):

Ministeren for skatter og afgifter fandt min oplysning om ligningsrådets afvisning interessant. Afvisningen fandt sted med den begrundelse, at folketinget i 1968, da vi gennemførte ændringer i afskrivningsloven, bestemte, at der ikke måtte inddrages nye bygningsarter via afskrivningslivens afsnit 4, § 18, stk. 2, som giver ligningsrådet mulighed for en dispensation. Dette var årsagen til, at det blev nødvendigt at rejse sagen her i tinget, og denne afvisning kan ikke motivere, at medlemmerne

skal tænke sig om to gange – medlemmerne tænker sig forhåbentlig om mange gange, ikke alene to, men flere gange, det er jo derfor, vi har udvalgsarbejdet. Men jeg vil blot henvise til, at der siden 1968 er sket en udvikling, som berettiger, at vi får lægehuse med i afskrivningslovens litra A, tror jeg det bliver.

Må jeg i denne forbindelse sige, at f. eks. biografer, forsamlingsbygninger, skoler, alders- og plejehjem og laboratorier er inde under afskrivningsloven, og her kan der altså afskrives. Hvorfor skulle der så ikke kunne afskrives på lægehuse? Vi løser naturligvis ikke alverdens problemer ved hjælp af en sådan regel, men vi har altså ét regelsæt, der siger, at den slags bygninger kan der afskrives på, og så må det også være muligt at afskrive på lægehuse. Ministerens argumentation, hr. Ømanns argumentation, sidst hr. Camres argumentation er jo en politisk agitation. De siger: det er staten, det er de centrale myndigheder, der skal sørge for at give tilskud til dette eller hint. Ja men det er jo et politisk standpunkt. Det er ikke mit partis standpunkt. Det er tilsyneladende heller ikke standpunktet for et flertal her i tinget. Det skal være en generel regel, således at de private, i dette tilfælde lægerne, selv er i stand til at bestemme, om de vil bygge et lægehuse. Det mener jeg at folketingets flertal skal støtte lægerne i, fordi det er en fornuftig regel, en fornuftig udvikling, som aflaster det stærkt omkostningskrævende og ressourcekrævende sundhedsvæsen. Det er baggrunden for dette forslag.

Jeg har været glad for forhandlingen, og vi skal i gang i udvalget. Jeg håber, vi får en løsning, så vi vinder et flertal til at støtte forslaget gennemførelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Poul Dam):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om æn-

dring af lov om særlig indkomstskat m. v. [af Aksel Pedersen m. fl.].

(Lovforslag nr. L 6. Fremsat 6/10 76).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Det forslag, venstre her har fremsat, er i sin helhed identisk med det forslag, venstre fremsatte i maj måned, og jeg kan i det store og hele henholde mig til mine udtalelser ved den lejlighed. Jeg pegede dengang på forskellige uafklarede spørgsmål i forbindelse med lovforslaget, ligesom jeg gjorde opmærksom på bestemmelser i forslaget, som regeringen måtte afvise i den form, hvori de er forelagt. Det gjaldt bl. a. de bestemmelser, der vil gøre det muligt at fastsætte en overordentlig lav købesum i et familieskøde eller ved en ejendoms-overdragelse mellem et selskab og en hovedaktionær, med det resultat, at betydelige værdistigninger undtages fra beskatning.

Jeg gav endvidere udtryk for, at regeringens interesse under de videre drøftelser især ville knytte sig til problemerne omkring generationsskiftet. Det er et punkt, som også går igen i den aftale, som fire partier indgik i august, og hvoraf et afsnit har været citeret under behandlingen af et tidligere forslag. Som nævnt føres der drøftelser herom, og det betyder, at der også fra regeringens side vil komme forslag til skatte- og afgiftsudvalget, som vel kan behandles sideløbende med det forslag, der foreligger her.

Jeg skal ikke sige meget derudover, ud over at det af den skriftlige fremsættelse – som jeg altså har læst – fremgår, at et af argumenterne, og måske endda et hovedargument, for forslagsstillerne har været, at beskatningsformen har fået generationsskiftet særlig i landbruget til at stagnere, og at man med dette forslag gerne ville være med til at løse det problem.

Jeg synes, det er interessant i denne sammenhæng, at det jo også var et stærkt argument for os, da vi i forsommeren 1975 i enighed mellem venstre og socialdemokratiet foretog væsentlige ændringer i den lov, vi har til behandling her. Hvis vi ser på udviklingen i antal salg af bebyggede landbrugsejendomme, er der meget, der tyder på, at de ændringer, vi foretog dengang, har haft den tilsigtede virkning, og at den del af argumentationen i mindre grad er relevant i dag; jeg skal bare nævne et par tal.

I første halvår af 1974 var der 843 salg, i første halvår af 1976 var tallet 1.560 eller en stigning på ikke mindre end 85 pct. Jeg kan i øvrigt sige, at hvis vi ser det op over halvårene, er der en klar stigning begyndende i første halvår 1975 med små 1.200, andet halvår 1975 med små 1.400 og første halvår 1976 med disse 1.560. Det er tal, der kan tilgå udvalget under det udvalgsarbejde, som jeg selvfølgelig skal bidrage til.

Karl Nielsen (S):

Da mit partis ordfører i denne sag, hr. Kampmann, er forhindret i at være til stede, skal jeg fremsætte nogle betragtninger på socialdemokratiets vegne.

Jeg kan godt indledningsvis slå fast, at vi i socialdemokratiet vil fastholde det princip, at der skal finde en beskatning sted af kapitalgevinster. Og hvis der er tale om virkelig store kapitalgevinster, burde man i virkeligheden stramme beskatningen i stedet for at lempe den. Vi må netop huske på, at ganske almindelige arbejdsindkomster beskattes med ca. 40–50 pct. For disse mennesker er det nok helt uforståeligt, hvis der ikke skal finde en beskatning sted af kapitalgevinster. Men venstres forslag går heller ikke ud på at ophæve beskatningen totalt, men man kan jo udvande et forslag sådan, at det i realiteten ingen virkninger får.

Jeg kan tilføje, at det punkt i forslaget, der taler om at klare generationsskifteproblemet i landbruget, er vi fra socialdemokratiet klar til at se på i udvalget, hvad også ministeren understregede.

Ove Jensen (FP):

Der har i de sidste folketingsamlinger været fremsat mange lovforslag om den særlige indkomstskat af både socialdemokratiet, venstre, fremskridtspartiet og det radikale venstre. Partierne har hver især forsøgt at overbevise befolkningen om, at netop deres lovforslag var det rigtige, det, der kunne skabe ro om den særlige indkomstskat.

De resultater, der foreløbig er kommet ud af de mange lovforslag, er, at den særlige indkomstskat er blevet endnu mere indviklet, end den var i forvejen, og det siger ikke så lidt, og at beskatningsprocenten er blevet hævet fra 65 til 75.

Partiet venstre er medansvarligt for, at beskatningsprocenten foreløbig er hævet til 75,

[Ove Jensen.]

og det er måske for at råde bod på denne fadæse, at partiet venstre nu kommer med dette forslag, som – det skal indrømmes – indeholder nogle små forbedringer af den særlige indkomstskat.

Men tidspunktet for at få vedtaget noget fornuftigt om den særlige indkomstskat er sandsynligvis ikke det bedste nu, efter at augustforliget er vedtaget. Venstre kendte ikke sin besøgstid i foråret 1975, hvor det netop var venstres 42 stemmer, der manglede i at vedtage fremskridtspartiets forslag, der ville have medført, at den særlige indkomstskat ville have fået en sådan udformning, at den ville have været til at leve med, indtil der forhåbentlig snart kan skaffes et flertal for det eneste sagligt rigtige i denne sag, nemlig at få skatten afskaffet, som fremskridtspartiet har foreslået flere gange.

Vor stilling i denne sag er ganske klar: vi ønsker den særlige indkomstskat afskaffet, og indtil vi kan trænge igennem med dette standpunkt, vil vi stemme for alle lempelser og imod alle skærper af den særlige indkomstskat.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Nu kan statistik jo bruges til mange ting, og det skal være en dårlig statistik, der ikke kan bruges til at vise det, man ønsker. Når jeg siger dette, er det, fordi jeg mener, at den statistik, som skatte- og afgiftsministeren omtalte, og som skulle tages til indtægt for, at den lov om kapitalvindingsskat, som socialdemokratiet sammen med venstre gennemførte, havde bedret forholdene, sådan at man så en normalisering af antallet af ejendomssalg, den vil jeg advare imod. Der er gået for kort tid til, at man kan sige noget om det. Men hvis man går lidt længere tilbage, vil man se, at antallet af salg af landbrugsejendomme i 1971 var godt 4.000, i 1972 var mellem 5.000 og 6.000. Derefter bliver det galt med kapitalvindingsskatten, fordi der, som jeg har sagt så mange gange, er en forkert inflationsregulering. Så falder det til noget under 4.000, i 1974 til 2.000, og så stiger det i 1973 til 2.887, og det sidste tal, som ministeren oplyste: 1. halvår godt 1.500, tyder jo ikke på, at vi har nået normale tilstande på området.

Jeg skal i øvrigt ikke benytte mange ord på dette forslag, jeg har afvist det tidligere, fordi jeg mener, det er et dårligt forslag. Jeg har tidligere advaret venstre stærkt imod at gå ind

i forhandlinger med socialdemokratiet på dette område, og det gjorde jeg, da de vedtog loven. Venstre og socialdemokratiet lavede en dårlig kapitalvindingslov, der ville hindre, sagde jeg, ejerskiftet, generationsskiftet i landbruget, og som forærede det, der nærmer sig spekulation ved de store byer, alt for mange penge frit. Kendsgerningerne, det, der er sket siden, har givet mig ret. Men jeg skal ikke sige mere om det. Når det radikale venstre ikke har fremsat et eget forslag, er det, fordi der i overensstemmelse med protokollen ved augustforliget nu foregår forhandlinger om en kapitalvindingskat. Jeg håber, at den bliver rimelig over for generationsskiftet, så vi kan få gang i salg af landbrugsejendomme igen, at den tager hårdt fat på det, der nærmer sig spekulation ved de store byer, og når de fire partier er blevet færdige med deres forhandlinger, håber jeg, at venstre vil stemme for det, sådan at vi kan få rimelige forhold på dette område. Det har været meget tungt for landbruget at leve med den lov, som venstre gennemførte sammen med socialdemokratiet.

Øman (SF):

Jeg gad egentlig vide, hvilken forskel der er på venstre og fremskridtspartiet med hensyn til beskatning af arbejdsfrie indkomster. Der er den snedighed hos partiet venstre, at man jo gerne vil bevare den særlige indkomstskat. Hermed har man et figenblad og kan sige: ja men vi er da også med til at beskatte de arbejdsfrie indtægter. Men så gør man det altså på den måde, at beskatningen praktisk set bliver nul. Men man har altså det at prale af: vi er da med på den.

Jeg har indtryk af, at det går lidt på samme måde med det radikale venstre. Man siger, at man i disse for vort land så svære tider sandelig vil være med til at beskatte de indtægter, som der overhovedet ikke ligger nogen produktion eller arbejdsindsats bag. Men når det så kommer til stykket, hvad vil man så? Det, vi nu ser med dette forslag, er, at yderligere enhver gevinst, uanset hvor knaldhård valuta den består i, uanset hvor uretfærdig den er, og uanset hvor lidt den tilhører den pågældende sælger, altså skal være skattefri.

Ellers ligger der det bag ved forslaget, at man går i generationsskiftestrejke. Det vil såmænd være sådan – selvfølgelig vil det være det – at det er en hindring for generationsskiftet, hvis der bare skal erlægges 10.000 kr. i ka-

[Ømann.]

pitalvindingsafgift, selv om der i øvrigt er en kontant avance på op mod $\frac{1}{2}$ mill. kr. Selvfølgelig vil det da være en hindring, selvfølgelig vil man ikke af med de penge, det er da klart. Men lad os så forhandle om, hvordan vi kan tage denne generationsskifteproblematik ud af det. Lad os forhandle om en indefrysningsteknik. Jeg indser, og jeg erkender, at det er et stort problem med generationskiftet, men lad os så få den friktion væk, så sandt som det er vigtigt og rigtigt, som det blev sagt, at produktiviteten på en landbrugsejendom forøges betydeligt i forbindelse med et generationsskifte. Lad os gå ind i forhandlinger om det, men lad os samtidig holde det klart, at disse værdistigninger tilhører ingen andre end samfundet. Det må kunne løses.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

For at der ikke skal være nogen tvivl: det radikale venstre er tilhænger af, at vi beskatter de samfundsskabte værdier, og det fastholder vi. Men det, der er det urimelige i den gældende lov, er jo, at man for et år som 1974 giver en inflationstilvækst på 10 pct., hvor inflationen sammenlignet med 1966 var 25 pct. Det, der skal friholdes, og det går vores forslag ud på, er, at når en krone bliver mindre værd, skal man sandelig ikke betale skat af det, fordi man må give flere dårlige kroner for at købe det samme, som man for færre gode kroner kunne købe før.

Fjerde næstformand (Poul Dam):

Hr. Ømann for en kort bemærkning, og derefter går vi over til talerrækken.

Ømann (SF):

Jeg skal kun tage det som et tilsagn om, at hr. Bernhaard Baunsgaard nu vil være med til sammen med mig at lave en beskatning af de reelle fortjenester ved salg af parcelhuse.

Stetter (KF):

Enhver, der har været i den situation at skulle gennemføre et generationsskifte eller en handel med en erhvervsejendom, vil vide, at reglerne i lov om særlig indkomst er urimelige. Vi vil derfor være med til enhver forbedring.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi må dybt beklage, at venstre i sin tid, da vi fremførte vores argumenter imod den daværende kapitalvindingssskat, ikke var til at få i tale. Dengang ville de ikke høre på de problemer, der var. Dengang ville man ikke høre på vore argumenter om den hindring, det kunne være for generationsskifte osv. Dengang ønskede man kun at feje vore argumenter til side og ønskede kun ét: at få et forlig med socialdemokratiet om kapitalvindingskatten, og man lavede et forlig. Jeg havde i grunden den tiltro til venstre, at man overholdt sine forlig, men mindre end et år efter bryder man altså forliget og fremsætter sit eget forslag og et for mig at se ganske rimeligt forslag. Men jeg synes nok, det er lidt provokatorisk at fremsætte det, når partiet er vel vidende om, at vi bl. a. i augustforliget også ønskede at se på det spørgsmål, og at det er nedfældet på det papir, som vi selvfølgelig gerne havde haft venstre med på, så vi kunne have lavet en ordentlig ordning på dette område. Jeg synes nok, at venstre burde have kendt sin besøgstid i stedet for nu næsten at prøve på at genere dem, der på anden vis prøver at klare disse problemer.

Fuglsang (DKP):

Det, det drejer sig om, er, som det også er fremgået af en række andre indlæg, at venstre her fremsætter et forslag om at lempe på kapitalvindingskatten. Jeg tror, det er på tirsdag, vi skal behandle et forslag fra fremskridtspartiet om helt at afskaffe den. Jeg kan lige så godt sige med det samme, at vi ikke vil være med til nogen af delene. Her gælder for så vidt det gamle ord »høg over høg«, blot taget i den forstand, at man kappes om, hvem der går vided med hensyn til at skubbe skattebyrderne fra vitterligt arbejdsfrie kapitalgevinster over på andre befolkningsgrupper, først og fremmest lønmodtagerne.

Det er jo ikke nye forslag, der foreligger her, men gamle forslag. Selvfølgelig er det altid hyggeligt at møde gamle bekendte, selv om man ikke er enig med dem, og selvfølgelig har man også grund til at se på, om ikke udviklingen skulle have givet dem en lille smule ret. Vi selv, kommunisterne, gjorde fejl, da vi i sin tid gik imod dem. Derfor har jeg også pligtsskyldigt læst min egen ordførelse igennem fra i fjor, men jeg føler ingen grund til at gøre selvbekendelser. Hele udviklingen har

[Fuglsang.]

netop bekræftet, at hvis man virkelig gennemfører det, man foreslår her, og som fremskridtspartiet vil, vil der ske en udvikling inden for landbruget, som hverken er til gavn for generationsskiftet eller for det arbejdende landbrug. Vi går altså imod, men i øvrigt vil vi vende tilbage til sagen på tirsdag.

Hans Chr. Jepsen (CD):

Vi er fra centrum-demokraterne positivt indstillet over for dette lovforslag, særlig fordi det er med til at lette og fremme generationsskiftet. Som vi har hørt fra skatteministeren, kommer der et sideløbende forslag fra regeringen, så vi ser nærmere på det i udvalget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Pedersen) (V):

Når skatte- og afgiftsministeren nævner det forlig, som vi gik fra – man kan diskutere, hvem der sprængte det – vil jeg sige, at det er familiehandlerne, der bliver det pinlige. Var man kommet med et cirkulære, der havde levet op til det, vi havde ønsket om familiehandler, ville tingene jo nok være gået betydelig lettere, og så havde man haft et forlig, der havde stået endnu.

Jeg skal ikke gå stærkt ind på det, der er sagt, det har vi tærsket langhalm på, og det kan man jo læse i Folketingstidende.

En anden ting, jeg godt lige vil sige, er, at når man nævner, at der er kommet gang i handlerne, så var det også netop hensigten med det forlig, vi indgik dengang. Det var for så vidt slet ikke et dårligt udgangspunkt. Skaden skete, da cirkulæret af 25. december 1975 kom, og da tilbagekaldelsescirkulæret af 11. februar 1976 kom. Det er dér, hele forhindringen kommer for, at forliget kunne køre videre.

Og vi ved, at familiehandler er i meget store vanskeligheder. Det er rigtigt, at statistikken stadig viser en handel, men vi må jo også komme dertil, at folk dør engang, og så skal ejendommen under alle omstændigheder omsættes, men det var vel egentlig ikke helt det, nogen af os havde ment. Jeg tror for så vidt godt på regeringens reelle hensigter, men det har altså svigtet her, og I har ikke ønsket at rette ved det.

Jeg siger tak til hr. Karl Nielsen for tilsagnet om at ville se på familiehandler; det er i det mindste positivt.

Hr. Ove Jensen talte så pænt om, hvad frem-

skridtspartiet ville. Jeg vil blot henvise interesserede til at læse forhandlingerne om det af hr. Anders Andersen fremsatte forslag om 9 pct.s rentes rente og se hr. Glistrups bemærkninger til dette forslag. Så vil de få et andet indtryk end det, hr. Ove Jensen forsøgte at give her fra talerstolen.

Hr. Arne Bjerregaard kom ironisk ind på det forlig, der var indgået med socialdemokratiet. Men så synes jeg da, det er udmærket, at hr. Arne Bjerregaard nu skal til at lave et forlig med socialdemokratiet, så må han jo kunne gøre det betydelig bedre.

Alle i folketinget er tilsyneladende enige om, at man bør lette generationsskiftet i landbruget, så de unge og driftige kan komme til at gøre gavn for sig selv og for helheden, og at det vil give det størst mulige overskud for nationen som sådan.

Under behandlingen i går af forslaget om fjernelse af skat på produktionsjord blev der talt meget smukt fra mange partiers side om det nødvendige i at lette generationsskiftet. De partier, der talte så pænt om at lette generationsskiftet i går – og det var jo helt ude fra venstrefløjen og over til den modsatte side – vil med rimelighed kunne deltage i den lovgivning, der er tale om her. I mange familiehandler er det jo sådan, at der ofte handles, uden at der overhovedet kommer penge på bordet: der bliver udstedt et pantebrev fra søn til far eller fra datter til far, eller hvem det nu er, der køber, og ofte skal man alligevel ud med flere hundrede tusinde kroner i skat for at få lov til at foretage den operation blot at lade gården gå over i et andet navn. Det har gjort, at man skal ud på lånemarkedet til meget dyre penge, og de penge, som man kunne have lånt og brugt til at investere i produktionsapparatet, bliver nu brugt til indbetaling til staten.

Jeg hæfter mig ved, at man i augustforliget ønsker at få disse ting rettet, og jeg tror på, at der kommer en dialog i gang.

Teknikken i det forslag, vi har fremsat, er, at man giver et tillæg til gennemsnitsstigningen, der beregnes på basis af den prisudvikling på landbrugsejendomme, der finder sted i de enkelte vurderingskredse. Det er i det mindste en beregningsmåde, der ikke forældes, uanset hvad tid man går ind. Det retter også op på de skævheder, der er i de forskellige handelsområder. Vi ved, at man i Vest-, Nord- og Sønderjylland har haft særdeles lave udgangspunkter i 1965, og det bliver rettet, idet indeksen dér er

[Aksel Pedersen.]

steget mere, end den er steget andre steder. Så kan man samtidig fratække kurstab, som er opstået ved lån, der er optaget i besiddelsestiden, og i øvrigt er der tillæggene i henhold til tidligere lovgivning på 40.000 kr. og 60.000 kr. Den eneste forskel er, at de 60.000 kr. kan erstattes med 15 pct., efter hvad der er højest. Det var forskellen mellem vurderingen og salgspriserne i 1965.

Fradrage kan frit fordeles mellem ejendom og løspøse. Det er også en af de ting, vi har hæftet på, nemlig for at byerhvervene, som kan have andre ønsker, kan dækkes ind.

I diskussionen om grundskatterne i går blev der talt om landbrugs- og virksomhedsejerne, som om de var kapitalister i den betydning, de billige blade lægger i ordet. Fakta er, at langt de fleste landbrugere og virksomhedsejere arbejder endda særdeles hårdt for at få tingene til at gå rundt. Det er alt andet end en samling udbyttere.

Man taler om kapitalgevinster, som landbruket og virksomhederne låner. Men hvad bruger landbrugerne og virksomhederne de lån til, de optager? Er det til at leve op? Det er hovedsagelig til at nyinvestere i virksomheden for dermed at få den til at være tidssvarende.

Det forlig, socialdemokratiet og venstre indgik, var med til at få gang i tingene på en måde, som nogenlunde kunne være rimelig. Vi kunne ikke komme længere dengang. Hele det spil om, at der var et flertal, kom først til senere. Men det lovforslag, vi nu kommer med, afskaffer i realiteten – det er klart, og det blev også fremhævet af et par talere – kapitalvindingskat på almindelige handler og tilbageholder kun skat på de ekstreme handler, og det mener jeg også må være både ret og rimeligt. Jeg venter, at den gode vilje, der er blevet vist fra flere sider, må være til stede, når nu vi kommer til at forhandle om skatten.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Poul Dam):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om flytning af beregning og opkrævning af kildeskat fra arbejdsgivere til pengeinstitutter [af Anders Andersen m. fl.].

(Andre selvst. forslag nr. B 2. Fremsat 6/10 76).

Forslaget sattes til forhandling.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Efter det fremsatte forslag til folketingsbeslutning opfordres regeringen til at genoptage undersøgelserne af en ordning, hvorefter pengeinstitutterne kan overtage arbejdsgivernes opgave med at beregne og afregne kildeskat. Som begrundelse fremhæver forslagsstillerne navnlig hensynet til erhvervslivet, især de mindre virksomheder.

Forslaget er en genfremsættelse af det i sidste folketingsamling fremsatte forslag til folketingsbeslutning. Ved første behandling af forslaget gjorde jeg rede for pengeinstitutordningen, der var skitseret af arbejdsgruppen, hvori pengeinstitutterne var repræsenteret. Meget kort gengivet skulle arbejdsgiverne indsende lønoplysninger og lønbeløb til pengeinstituttet. Lønoplysningerne skulle videresendes til et kildeskattercenter fælles for hele landet. Når skatten var beregnet i kildeskattercenteret, skulle skatten overføres til statsskattedirektoratet og den resterende løn overføres til konto for lønmodtagerne.

Jeg redegjorde endvidere for, hvorfor jeg i sin tid havde indstillet det videre arbejde med pengeinstitutordningen. Arbejdsgiverforeningen, LO og FTF havde udtalt sig mod ordningen. Det samme havde Kommunernes Landsforening. Ordningen måtte efter en samlet vurdering anses for meget sårbar over for fejl og forsinkelser ved lønudbetalingen. Det måtte antages, at arbejdet for arbejdsgiverne bl. a. med at udfylde blanketter med lønoplysninger ville mere end opveje de lettelser, som ordningen indebar. Endelig var det uheldigt, at alle lønmodtagere skulle forpligtes til at lade lønnen gå ind på en konto i et pengeinstitut. Det ville desuden blive en meget dyr ordning. Antagelig i størrelsesordenen omkring 275 mill. kr., hvoraf de 75 mill. kr. ville gå til driften af kildeskattercenteret.

Da det således måtte antages, at ordningen,